

Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ Η ΕΠΟΧΗ ΜΑΣ

● **Τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτου**
Κύκκου καὶ Τηλλυρίας κ.κ. Νικηφόρου

Ἔσα σέ τούτη τή φιλήδονη ὑπνώση τῆς ὑλιστικῆς καὶ μηχανοκρατούμενης ἐποχῆς μας καί μέ τήν ἀπιστία νά στερεῖ ἀπό τόν κόσμον τό οὐράνιο μέλλον, τό φαιδρό τῆς Ἀναστάσεως κήρυγμα ἔρχεται καί πάλι νά καταυγάσει τίς ψυχές μας καί νά μᾶς μεταδώσει τήν ἔκσταση καί τό θεῖο ρίγος, τήν εὐλογία καί τήν εἰρήνη, τήν ἐλπίδα καί τή χαρά τῆς

ἀθανασίας καί τῆς αἰωνιότητος.

Ἀπό τή βαριά καταθλιπτική νύκτα, πού μᾶς κυκλώνει, ὑψώνεται χαρμόσυνη φωνή, φωνή ἐγερτήρια τῶν ψυχῶν, φωνή ἀθανασίας: Χριστός Ἀνέστη! καί οἱ καμπάνες τῶν ἱερῶν ναῶν μας χαρμόσυνα τραγουδοῦν τή νίκη τοῦ Χριστοῦ καί τήν ἐξουθένωση τοῦ θανάτου.

Ἡ λαμπροφόρα Ἀνάσταση τοῦ κυρίαρχου τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ διέρρηξε τίς πύλες τοῦ Ἄδου,

κατάργησε τόν θάνατο, καί ξανάνοιξε τήν κλειστή πόρτα τῆς αἰωνιότητος, τή μουσκεμένη ἀπό τά δάκρυα καί τούς καημούς τῶν ἀνθρώπων. Μέ τά σεπτά πάθη καί τή ζωφόρο Ἀνάστασή Του, λύτρωσε τό ἀνθρώπινο γένος ἀπό τό καταθλιπτικό βάρος τοῦ θανάτου, καί τό ὀδήγησε στή χαρμόσυνη βεβαιότητα τῆς ἀθανασίας.

Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι συνανάσταση τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι θρίαμβος τῆς ἠθικῆς ὠραιότητος. Εἶναι ὁ ἀνακαινισμός τῆς παλαιωθείσης φύσεως, εἶναι ἡ ἀφθαρτοποίηση τοῦ θεωθέντος ἀνθρώπου, εἶναι ἡ νεοποίηση τῶν πάντων. Ἡ ἀμαρτία καί ὁ θάνατος, οἱ αἰτίες τοῦ πόνου, τῶν δεινῶν καί τῆς φθορᾶς τῆς ἀνθρωπότητας κατατροπώθηκαν. Ἀπό τόν ζωοδόχο τάφο ἀνέτειλε σωτηρία καί ἀγιασμός, ἀφθαρσία καί ἀθανασία, πηγές αἰώνιας χαρᾶς καί ἀγαλλίασης.

Δίκαια, λοιπόν, ἡ Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου ἀποτελεῖ τή θεμελιωδέστερη ἀλήθεια τῆς χριστιανικῆς πίστεως, καί ἀπό τήν ἀρχή ὑπῆρξε ἡ βάση τοῦ ἀποστολικοῦ κηρύγματος, μέ τόν θεῖο τῶν ἐθνῶν ἀπόστολο Παῦλο νά διακηρύττει ὅτι: «εἰ Χριστός οὐκ ἐγήγερται, κενόν ἄρα τό κήρυγμα ἡμῶν, κενή δέ καί ἡ πίστις ἡμῶν» (Α΄ Κορ. ιε΄ 14).

Γιά τήν πρωταρχική αὐτή σημασία του τό γεγονός τῆς Ἀναστάσεως πῆρε κεντρική θέση στή λατρεία τῆς Ἐκκλησίας μας, ὄχι μόνο στόν ἐτήσιο κύκλο τῶν ἑορτῶν, ἀλλά καί στόν ἑβδομαδιαῖο, ὥστε ἡ Κυριακή, ὡς κατ' ἐξοχή ἡμέρα ἀναμνήσεως τοῦ γεγονότος τῆς Ἀναστάσεως, νά ἀποβεῖ ἡ ἱερότερη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος, ἡ δέ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας δίκαια νά χαρακτηρισθεῖ ὡς ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀναστάσεως.

Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, ὅμως, δέν εἶναι ἀπλά ἡ ἐτήσια ἀνάμνηση ἐνός γεγονότος, ἀλλά ἡ ἀληθινή, ἐμπειρική, βιωματική συνάντηση μέ τή ζωή, τό φῶς, τή χαρά, τήν ἀλήθεια, πού εἶναι ὁ Ἀναστημένος Χριστός.

Κανένας δέν μπορεῖ νά προσεγγίσει τό ἀλάλητο θαῦμα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ μέ αἰσθήσεις ἀκάθαρτες, γιατί τότε ἡ Ἀνάσταση γίνεται μιά ἐξωτερική, κοσμική γιορτή, καί ὄχι ἕνας βαθύς, μέγας σεισμός τῆς ὑπαρξῆς μας. Γι' αὐτό καί ὁ θεόπνευστος καί θεόγλωσσος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός μᾶς προτρέπει: «Καθαρθῶμεν τάς αἰσθήσεις καί ὀψόμεθα τῷ ἀπροσίτῳ φωτί τῆς Ἀναστάσεως,

Χριστόν ἐξαστράπτοντα καί χαίρετε φάσκο-ντα, τρανῶς ἀκουσόμεθα, ἐπινίκιον ἕδοντα».

Γιά νά μετάσχουμε βιωματικά στή λαμπρή πανήγυρη τοῦ Ἀναστημένου Χριστοῦ, πρέπει νά λαμπρυνθοῦμε κατὰ τόν ἔσω ἄνθρωπο. Ἡ Ἀνάσταση προϋποθέτει θάνατο, νέκρωση τῆς ἀμαρτίας. Γιά νά γίνουμε λοιπόν κοινωνοί τῆς νέας ζωῆς, πού ἀναδύθηκε ἀπό τόν τάφο τοῦ Σωτῆρά μας Ἰησοῦ, πρέπει νά νεκρώσουμε τόν παλαιό ἑαυτό μας «σύν τοῖς παθήμασιν καί ταῖς ἐπιθυμίαις» (Γαλ. ε' 24).

Νά τιμοῦμε ἐπομένως πρέπει πάντοτε τήν Κλητή καί Ἁγία αὐτή ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, πού εἶναι «ἑορτή ἑορτῶν καί πανήγυρις πανηγύρεων», μέ πνεῦμα Χριστοῦ, μέ ἀγάπη πρὸς ὅλους, ἀκόμα καί πρὸς αὐτούς, πού μᾶς μισοῦν, μέ συγχωρητικότητα καί συγκατάβαση καί μακροθυμία, ἀλλά καί μέ ἔργα φιλαλληλίας πρὸς τοὺς ἐνδεεῖς καί πάσχοντες ἀδελφούς μας.

Ἀλλά γιά μᾶς τοὺς Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι ἔχουμε συνυφασμένη τή ζωή μας μέ τήν Ὁρθοδοξία, ἡ Ἀνάσταση εἶναι συνδεδεμένη, καί ταυτίζεται μέ τήν ἐθνική μας ζωή καί τήν ὑπόσταση τοῦ Γένους μας. Μέσα στους μακροὺς αἰῶνες τῆς δουλείας ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ ἦταν καί ὁ σταυρός τοῦ ἔθνους, καί ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ἐνίσχυε καί ἐνδυνάμωνε τήν ἐλπίδα γιά τήν ἀνάσταση τοῦ Γένους. Σήμερα, πού, ὡς κυπριακός ἑλληνισμός, βλέπουμε τήν ἀδικία νά ἐπικρατεῖ στήν ἀκρωτηριασμένη, ἡμικατεχόμενη μαρτυρική μας πατρίδα, βλέπουμε τήν κακία νά κατισχύει, τῆ βία νά θριαμβεύει, τή δικαιοσύνη νά σταυρώνεται καί τήν ἐλευθερία νά διώκεται, ἄς μὴ μᾶς ἀποθαρρύνουν τά ἀγκάθια καί οἱ σταυροί τῆς δοκιμασίας, καί ἡ πρὸς ὦραν ἐπικράτηση τῶν δυνάμεων τοῦ κακοῦ. Στόν ἀγῶνά μας ὑπὲρ τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν, ὑπὲρ τῆς ἀλήθειας, τῆς εἰρήνης, τῆς δικαιοσύνης καί τῆς ἐλευθερίας συμπαρίσταται μαζί μας ὁ νικήσας τό διάβολο καί τόν Ἄδην Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Πέραν τῶν θλίψεων καί πέραν τοῦ Σταυροῦ ὑπάρχει ἡ Ἀνάσταση, ἡ ἀσφάλεια καί ἡ ἐγγύησή μας πῶς, κι ἂν ἀκόμα ἡ Μεγάλῃ Ἑβδομάδα τῶν ἐθνικῶν μας παθῶν ἐπὶ πολύ παρατείνεται, τελικά ὁ Ἀναστάς Κύριος θά δώσει τήν ἐκβαση, θά κυλήσει τήν πλάκα τοῦ τάφου, καί θά ἔλθει καί στόν τόπο μας ἡ ἀνάσταση τῆς δικαιοσύνης καί τῆς ἐλευθερίας. ■